

[Miljøministeren]

overflødig og unødigt, og i øvrigt regulerer alt sig selv ved hjælp af markedsmekanismerne. Det er sådan lidt grundfilosofien er.

Hr. Knud Lind har nogle meget spændende tanker om, hvordan man kan løse energiproblemerne. Det er ikke min oplevelse, at andre, der beskæftiger sig med dette felt mere detaljeret, har helt samme optimistiske syn på udviklingen, men det kan da være, at jeg ikke er tilstrækkelig informeret. Jeg lyttede naturligvis med interesse til det, hr. Knud Lind sagde om, at fusionsenergien var lige om hjørnet. Det er ikke helt i overensstemmelse med de oplysninger, vi har, men det vil vi naturligvis checke.

Hvis hr. Knud Lind havde hørt, hvad jeg sagde her fra talerstolen om hele spørgsmålet om organiseringen af dette område, ville han have forstået, at det er en katastrofe, hvis det er sådan, at det, den enkelte borger gør, opleves fuldstændig overflødig. Hr. Knud Linds eksempel om, at papiret, der var bundtet sammen – oven i købet med snor – gik direkte i forbrændingsanlæggene, er selvfølgelig demotiverende, det siger sig selv. Derfor er det meget vigtigt, at der er en sammenhæng i den organisatoriske struktur. Nej, hr. Knud Lind, det er der ikke, og det er jo derfor, vi arbejder med tingene. Hvis det hele var færdigt, behøvede vi ikke at arbejde så energisk med tingene. Spørgsmålet om det, man samler sammen og ikke kan genbruge, har jeg allerede været inde på i en tidligere besvarelse.

Så spørger hr. Knud Lind, hvor er regeringens genbrugstanke ved glasafgiften? Det er faktisk sådan, at der lægges en afgift på en flaske, når den bliver fremstillet. Når den så bliver genbrugt 30 gange, er der ikke nogen afgift. Ved genbruget de 30 gange er der ikke nogen afgift, hvorimod, når der er tale om papkartoner eller plastkartoner, er der en afgift, fordi de ikke genbruges. Det vil sige, at afgiften bliver langt større på 30 plastflasker end på en flaske, der kan anvendes 30 gange. Jeg forlanger ikke, hr. Knud Lind skal forstå det, men det er jo ikke ensbetydende med, at det, jeg siger, er forkert. Derfor er der god sammenhæng i det, vi foretog med afgifterne i efteråret og så det, der sker i det, jeg har sagt her i dag.

Til fru Marianne Jelved skal jeg bare sige, at netop spørgsmålet om de mange love og bekendtørelser er argumentet for, at vi har arbejdet enkelt og effektivt og gerne vil forenkle om-

rådet betragteligt, også fordi det er den eneste mulighed for at få borgerne ind, men at det grundlæggende naturligvis handler om, at vi på en eller anden måde alle sammen må ændre vores daglige vaner. Brug-og-smid-væk-kulturen er ikke særlig miljøvenlig.

Fru Lis Noer Holmberg vil jeg kun sige to ting til. Den ene er, at fru Lis Noer Holmberg ønskede en omfattende kampagne om disse ting og beklagede meget, at en sådan kampagne ikke allerede var gået i gang. Nu tager det altså lidt tid at få tingene ekspederet i forbindelse med den konkrete tilrettelæggelse af en sådan kampagne. Der skal nedsættes en komité, der skal skaffes penge til den, det skal igennem Finansudvalget, og hvad ved jeg, så det er såmænd baggrunden. Det, der undrede mig lidt, var, at fru Lis Noer Holmberg efterlyste den så stærkt, al den stund Centrum-Demokraterne ikke stemte for netop det dagsordensforslag, der sådan set blev startsignalet til, at vi kunne gå videre med et kampagnesekretariat, men det er måske bare mig, der ikke rigtig kan se, hvordan tankegangen hos Centrum-Demokraterne på dette område er skruet sammen.

Det har da været en fuldstændig afgørende side af regeringens politik hele tiden at spørge sig selv om, om vi bruger ressourcerne rigtigt. Det er derfor, at vi f.eks. har etableret Danmarks Miljøundersøgelser. Det er derfor, vi lægger investeringsplaner frem. Det er derfor, vi lægger handlingsplaner frem.

Jeg er i øvrigt enig i, at det handler både om oplysning og om oprydning. Desværre er det sådan, at en meget stor del af vores ressourcer skal bruges til at rydde op efter fortidens synder, og vi skal samtidig prøve på at sætte noget oplysning i gang, der gør, at vi ikke kører videre med de samme synder for eftertiden, men prøver på at indrette os på en anden facon.

Så er det jo meget rigtigt, som fru Lis Noer Holmberg sagde, at hun ville bringe noget helt nyt ind i debatten; da fru Lis Noer Holmberg bragte den menneskelige dimension ind i form af udtrykket, at vi siger, at mennesker er lige til lossepladsen. Jeg tror, det vil være at gå lidt for vidt at komme ind i det, men jeg er da naturligvis grundlæggende enig i, at det drejer sig om, at slutmålet gerne skulle være, at vi fik sunde borgere, sådan tror jeg, fru Lis Noer Holmberg udtrykte det. Hvis ikke vi laver en meget storstilet miljøindsats, får vi ikke sunde borgere. Så er